

# Zygmunt Jan Rumel

---

## Pieśń

---

Niepodległość i Pamięć 20/3-4 (43-44), 368

---

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

## PIEŚŃ

### IV

Słyszałem o tobie dumy i smutne jak dumy pieśni,  
ziemio szeroka wołyńska, w jasny rzucona przedwieczerez,  
co słońcu i dzieciom swoim dostałe podajesz piersi,  
gdy szepcą - one i słońce swój przedwieczorny pacierz.

Słyszałem o tobie dumy - a dziś swą pieśń dorzucam,  
pisaną sercem i dłonią z miłości zrodzoną ku tobie,  
niech ją pagóry kolebią i sady wiśniowe nucą,  
niech ją cierpliwy sadownik jabłonce młodej opowie.

Pieśń tę wyplotły dziewczęta na prostych wzorach ręczników,  
pieśń tę o głodzie na wiosnę Hryć końmi chudymi wyorał,  
wyrosła mi z dumań chłopskich, tak bliskich, a jakże ukrytych,  
nieznanych, jak nigdy nieznaną jutra słoneczna jest pora.

Słyszałem o tobie dumy i smutne jak dumy pieśni,  
piersi mi ryła tęsknota w twe sine szlaki i drogi,  
przy których burzan nocą swe słowa smutne szeleści,  
a mgławcy, błądy poranek wiosen odkrywa progi.